

Arrest

nr. 295 963 van 20 oktober 2023
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. VANDERHAEGEN
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 13 juni 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 11 mei 2023 houdende de betekening verlenging van de overdrachtstermijn van de Dublintransfer.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 augustus 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 september 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat E. VANDERHAEGEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat L. ASSELMAN, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 4 november 2022 dient de verzoekende partij een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Een raadpleging van de Eurodac-databank leert dat de vingerafdrukken van de verzoekende partij werden geregistreerd op 14 oktober 2022 in Oostenrijk omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming.

1.3. Op 10 november 2022 richten de Belgische autoriteiten een verzoek tot terugname aan de Oostenrijkse autoriteiten.

1.4. De Belgische autoriteiten ontvangen geen antwoord op hun verzoek vermeld in punt 1.3. zodat Oostenrijk geacht wordt stilzwijgend in te stemmen met de terugname van de verzoekende partij overeenkomstig artikel 25.2 van de verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III-Verordening).

1.5. Op 1 december 2022 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

1.6. Op 11 mei 2023 neemt de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing houdende de betekening verlenging van de overdrachtstermijn van de Dublintransfer. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

*“Overwegende dat
de genaamde / de persoon die verklaart te heten H.S. (...) geboren te H. (...), op 28.12.1987
van nationaliteit / en van nationaliteit te zijn : Afghanistan
het voorwerp is van de beslissing van verlenging van de overdrachtstermijn in het kader van de Dublinprocedure dd. 11.05.2023 (1)*

Overwegende dat op 25/11/2022 een akkoord werd bekomen van lidstaat Oostenrijk op grond van artikel 25.2 van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 Van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 (Dublin Verordening).

Overwegende dat artikel 29.1 van de Dublinverordening voorziet dat de betrokkene uiterlijk binnen de zes maanden vanaf de aanvaarding van het verzoek door de andere lidstaat dient overgedragen te worden.

Overwegende dat artikel 29.2 van de Dublin Verordening stelt dat de termijn van overdracht kan verlengd worden tot maximaal één jaar indien de overdracht wegens gevangenzetting van de betrokkene niet kon worden uitgevoerd of tot maximaal 18 maanden indien de betrokkene onderduikt.

Overwegende dat artikel 9.2 van de Uitvoeringsverordening (EU) Nr. 118/2014 van de Commissie van 30 januari 2014 tot wijziging van de Verordening (EG) nr. 1560/2003 bepaalt dat de lidstaat die om een van de in artikel 29.2 van de Dublin Verordening bedoelde redenen niet tot de overdracht kan overgaan binnen de normale termijn, de verantwoordelijke lidstaat daarvan op de hoogte moet gesteld worden voor het einde van de oorspronkelijke termijn.

Overwegende dat betrokkene op 05/12/2022 een beslissing ‘bijlage 26quater’ werd betekend waarbij geoordeeld werd dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming.

Overwegende dat op 11/05/2023 werd beslist de overdrachtstermijn te verlengen op basis van artikel 29.2 van de Dublin Verordening omdat:

- *Uit het verslag van de woonstcontrole van 20/12/2022 blijkt dat betrokkene niet verblijft op de opgegeven woonplaatskeuze.*

Op 09/11/2022 had betrokkene zijn interview bij onze diensten, hierbij verklaarde hij woonplaats te kiezen te Excelsiorlaan 40, 1930 Zaventem (Opvangcentrum Zaventem). Op 05/12/2022 werd betrokkene zijn bijlage 26quater (dd. 01/12/2022) hem in persoon betekend. Op 06/12/2022 had hij zijn eerste ICAM-gesprek waarbij de ICAM-coach samen met betrokkene alles nog eens overliep: zijn huidige situatie in zijn procedure, zijn mogelijke opties met de mogelijke gevolgen. De betrokkene leek het meest geïnteresseerd te zijn in een vertrek naar een privéadres. Op 09/12/2022 had hij zijn tweede ICAM-gesprek, hierbij verklaarde hij te willen vertrekken naar een privéadres. Op 12/12/2022 verliet hij het opvangcentrum van Zaventem naar een privéadres, namelijk K. (...), 9000 Gent. Onze diensten ontvingen ook nog een ingevuld formulier van deze adreswijziging. Op 20/12/2022 voerde de politie van PZ Gent een adrescontrole uit op laatstgenoemd adres. Betrokkene kon niet aangetroffen worden. Het pand op het adres is onderverdeeld in 5 wooneenheden. De naam van betrokkene was op geen van de postbussen

of bellen te vinden. Op het adres staan 6 andere personen ingeschreven (zie het politieverlag). Betrokkene is totaal onbekend voor de bureu.

Hieromtrent wensen we te benadrukken dat het aan de betrokkene toekomt om correcte informatie te verschaffen betreffende zijn verblijfplaats en het niet aan onze diensten toekomt uit te zoeken waar de betrokkene al dan niet effectief verblijft. Het is wel de taak van onze diensten te bewerkstelligen dat de betrokkene binnen een termijn van 6 maanden volgend op het akkoord tot terugname wordt overgedragen aan de verantwoordelijke lidstaat.

Onze diensten zijn niet gehouden tot het leveren van het bewijs van de beweegredenen van de betrokkene inzake zijn verblijfplaats(en) en vinden hieromtrent steun in de uitspraak van het Hof van Justitie in de zaak C163/17 ("Abubacarr Jawo tegen Bundesrepublik Deutschland") van 19.03.2019 en meer bepaald in overweging 61 : "Gelet op de aanzienlijke moeilijkheden die de bevoegde autoriteiten kunnen ondervinden om het bewijs te leveren van de bedoelingen van de betrokken persoon, zou het vereiste dat zij een dergelijk bewijs moeten leveren de personen die om internationale bescherming verzoeken die niet wensen te worden overgedragen aan de lidstaat die volgens de Dublin III-verordening verantwoordelijk is voor de behandeling van hun verzoek, in staat stellen om zich aan de autoriteiten van de verzoekende lidstaat te onttrekken totdat de termijn van zes maanden is verstreken, waardoor de verantwoordelijkheid voor die behandeling op grond van artikel 29, lid 2, eerste zin, van die verordening overgaat op laatstgenoemde lidstaat.

Betrokkene maakte geen andere verblijfplaats meer bekend en nam geen contact op met onze diensten. Hieruit dient te worden besloten dat de betrokkene buiten het bereik van onze diensten poogt te blijven en als ondergedoken dient te worden beschouwd.

Gelet op het voorgaande dient de verantwoordelijke lidstaat conform artikel 29(2) van de Dublin III Verordening in kennis te worden gesteld dat de overdracht van de betrokkene dient te worden uitgesteld vanwege het verdwijnen van de betrokkene en te worden gevraagd de overdrachtstermijn te verlengen tot maximum 18 maanden."

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de partijen om de kosten van het geding ten laste van de tegenpartij te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel beroept de verzoekende partij zich op de schending van de artikelen 27 en 29 van de Dublin III-Verordening, van artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het algemeen beginsel van Unierecht van eerbiediging van de rechten van verdediging, van het hoorrecht afgeleid uit artikel 41 van het Handvest en van het algemeen beginsel van Belgisch administratief recht "audi alteram partem".

3.1.1. De verzoekende partij licht haar eerste middel toe als volgt:

"a) Schending van artikel 27 van de Dublin III-Verordening, artikel 47 van het EU-Handvest en de rechten van verdediging

Op 13 juni 2023 richtte verzoekers raadsvrouw een e-mail aan de dienst Openbaarheid van Bestuur, teneinde het administratief dossier van verzoeker op te vragen (stuk 4).

Het verslag van de politiecontrole van 20 december 2022 werd niet bij de bestreden beslissing gevoegd, waardoor verzoeker niet kan nagaan op basis waarvan de politie tot de conclusie kwam dat verzoeker niet op het opgegeven adres woonde, of hoe deze politiecontroles zijn verlopen. Hij kan zich dan ook niet adequaat verdedigen tegen het verloop of de inhoud van de politierapporten.

De schriftelijke aard van de procedure leidt ertoe dat de rechtsmiddelen aangewend dienen te worden in het verzoekschrift. De onvolledige aard van het administratief dossier dat werd overgemaakt maakt een

schending uit van het recht van verdediging en van het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel in de zin van artikel 27 van de Dublin III-Verordening en artikel 47 van het EU-Handvest.

Verzoeker behoudt zich dan ook het recht voor om, na doorneming van het administratief dossier, nieuwe elementen in te roepen, moesten deze noodzakelijk zijn voor de uitoefening van zijn recht van verdediging en zijn recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel.

b) Schending van artikel 29 van de Dublin III-Verordening en artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen

Artikel 29 van de Dublin III-Verordening stelt als volgt:

“1. De verzoeker of andere persoon als bedoeld in artikel 18, lid 1, onder c) of d), wordt overeenkomstig het nationale recht van de verzoekende lidstaat, na overleg tussen de betrokken lidstaten, overgedragen van de verzoekende lidstaat aan de verantwoordelijke lidstaat zodra dat praktisch mogelijk is, en uiterlijk binnen een termijn van zes maanden vanaf de aanvaarding van het verzoek van een andere lidstaat om de betrokkene over of terug te nemen of vanaf de definitieve beslissing op het beroep of het bezwaar wanneer dit overeenkomstig artikel 27, lid 3, opschortende werking heeft.

(...)

2. Indien de overdracht niet plaatsvindt binnen de gestelde termijn van zes maanden, komt de verplichting voor de verantwoordelijke lidstaat om de betrokkene over te nemen of terug te nemen, te vervallen, en gaat de verantwoordelijkheid over op de verzoekende lidstaat. Indien de overdracht wegens gevangenzetting van de betrokkene niet kon worden uitgevoerd, kan deze termijn tot maximaal één jaar worden verlengd of tot maximaal 18 maanden indien de betrokkene onderduikt.”

In het arrest *Abubacarr Jawo t. Bundesrepublik Deutschland* van 19 maart 2019, C-163-17, verduidelijkt het Europees Hof van Justitie (Grote Kamer) de notie van “onderduiken”, en zegt het Hof hierover het volgende:

“In dat verband volgt uit de normale betekenis van het begrip „onderduiken”, dat in de meeste taalversies van artikel 29, lid 2, tweede zin, van de Dublin III-verordening wordt gebruikt en uitgaat van de wil van de betrokken persoon om te ontsnappen aan iemand of zich te onttrekken aan iets – in de onderhavige context: aan de bevoegde autoriteiten en dus aan zijn overdracht –, dat die bepaling in beginsel slechts toepasselijk is wanneer deze persoon zich opzettelijk onttrekt aan die autoriteiten. Artikel 9, lid 1, van de uitvoeringsverordening vermeldt overigens, als een van de mogelijke redenen voor uitstel van een overdracht, het feit dat „de asielzoeker zich aan de uitvoering van de overdracht heeft onttrokken”, wat het bestaan van een opzettelijk element veronderstelt. Evenzo definieert artikel 2, onder n), van de Dublin III-verordening het begrip „risico op onderduiken” door in verschillende taalversies, waaronder de Duitse, te verwijzen naar de vrees dat de betrokkene, door onder te duiken, „zich onttrekt” aan de overdrachtsprocedure.

De context van artikel 29, lid 2, tweede zin, van de Dublin III-verordening en de door die verordening beoogde doelstellingen verzetten zich er evenwel tegen dat deze bepaling aldus wordt uitgelegd dat de bevoegde autoriteiten in een situatie waar de overdracht niet kan worden uitgevoerd omdat de betrokken persoon de hem toegekende woonplaats heeft verlaten zonder die autoriteiten daarvan op de hoogte te brengen, het bewijs moeten leveren dat die persoon werkelijk de bedoeling had om zich aan deze autoriteiten te onttrekken teneinde zijn overdracht te voorkomen.” (§56-57)

Het Hof verduidelijkt eveneens dat de verlenging van de overdrachtstermijn van 6 naar 18 maanden slechts dient plaats te vinden in uitzonderlijke gevallen, wanneer de overdracht materieel onmogelijk is:

“In die context maakt artikel 29, lid 2, tweede zin, van de Dublin III-verordening het in uitzonderlijke gevallen mogelijk die termijn van zes maanden te verlengen, om rekening te houden met de materiële onmogelijkheid voor de verzoekende lidstaat om de overdracht van de betrokken persoon uit te voeren wegens diens gevangenzetting of onderduiking.” (§60)

Wanneer een persoon zijn verblijfplaats verlaat zonder de nationale autoriteiten hiervan op de hoogte te stellen, kan een vermoeden van onderduiken worden toegepast door diezelfde autoriteiten:

“Om de doeltreffende werking van het Dublin-systeem en de verwezenlijking van de doelstellingen ervan te waarborgen, dient derhalve te worden geoordeeld dat wanneer de overdracht van de betrokken persoon niet kan worden uitgevoerd omdat hij de hem toegekende woonplaats heeft verlaten zonder de bevoegde nationale autoriteiten van zijn afwezigheid op de hoogte te brengen, die autoriteiten het recht hebben ervan uit te gaan dat die persoon de bedoeling had om zich te onttrekken aan deze autoriteiten om zijn overdracht te voorkomen, op voorwaarde evenwel dat deze persoon naar behoren werd ingelicht over de verplichtingen die dienaangaande op hem rusten.”

Dit vermoeden kan worden toegepast wanneer de nationale autoriteiten de persoon op de hoogte hebben gebracht van de informatieplicht conform artikel 5 van de Opvangrichtlijn enerzijds, en wanneer de betrokkene op een later tijdstip de mogelijkheid heeft om aan te tonen dat hij niet de bedoeling had om zich aan de nationale autoriteiten te onttrekken anderzijds:

“Ingevolge artikel 5 van de opvangrichtlijn moeten de lidstaten echter informatie over die verplichtingen verstrekken aan verzoekers. Een verzoeker kan immers niet worden verweten de hem toegekende woonplaats te hebben verlaten zonder de bevoegde autoriteiten daarvan op de hoogte te hebben gebracht, en in voorkomend geval hun voorafgaandelijk om toestemming te hebben verzocht, wanneer deze verzoeker niet in kennis was gesteld van die verplichtingen. Het staat in casu aan de verwijzende rechter om na te gaan of verzoeker in het hoofdgeding daadwerkelijk werd geïnformeerd over die verplichtingen.

Aangezien bovendien niet kan worden uitgesloten dat de verzoeker geldige redenen had om de bevoegde autoriteiten niet op de hoogte te brengen van zijn afwezigheid, dient hij de mogelijkheid te behouden om aan te tonen dat hij niet de bedoeling had zich aan die autoriteiten te onttrekken.” (§64-65)

Het Hof vat zijn standpunt als volgt samen:

“Artikel 29, lid 2, tweede zin, van de Dublin III-verordening dient aldus te worden uitgelegd dat een verzoeker „onderduikt” in de zin van die bepaling wanneer deze persoon doelbewust ervoor zorgt dat hij buiten het bereik blijft van de nationale autoriteiten die verantwoordelijk zijn voor de uitvoering van de overdracht, teneinde deze overdracht te voorkomen. Aangenomen mag worden dat zulks het geval is wanneer die overdracht niet kan worden uitgevoerd omdat de verzoeker de hem toegekende woonplaats heeft verlaten zonder de bevoegde nationale autoriteiten van zijn afwezigheid op de hoogte te brengen, op voorwaarde dat hij werd geïnformeerd over zijn desbetreffende verplichtingen, hetgeen de verwijzende rechter dient na te gaan. De betrokken verzoeker behoudt de mogelijkheid om aan te tonen dat er geldige redenen waren om de autoriteiten niet in te lichten over zijn afwezigheid en dat hij niet de bedoeling had om zich te onttrekken aan die autoriteiten.” (§70)

Het Hof herhaalt in het arrest “Jawo” dat het begrip “onderduiken” “in de gehele Unie autonoom en uniform wordt uitgelegd, waarbij niet alleen rekening wordt gehouden met de bewoordingen van de betrokken bepaling, maar ook met haar context en met het doel van de regeling waarvan zij deel uitmaakt” (§55).

Het Hof oordeelt dat het begrip “onderduiken” “uitgaat van de wil van de betrokken persoon om te ontsnappen aan iemand of zich te onttrekken aan iets – in de onderhavige context: aan de bevoegde autoriteiten en dus aan zijn overdracht –, dat die bepaling in beginsel slechts toepasselijk is wanneer deze persoon zich opzettelijk onttrekt aan die autoriteiten”.

Vooraleer er kan besloten worden dat een verzoeker om internationale bescherming “onderduikt”, dienen er met andere woorden twee elementen voorhanden te zijn:

- 1) Een materieel element: de persoon wordt niet aangetroffen op het door de autoriteiten gekende adres;*
- 2) Een moreel element: de intentie in hoofde van de verzoeker om internationale bescherming om zich te onttrekken aan de nationale autoriteiten.*

Uw Raad heeft zich bij deze interpretatie aangesloten in een arrest in Verenigde Kamers, nr. 237.903 van 2 juli 2020.

Tot slot dient gewezen te worden op het uitzonderlijke karakter van de verlenging van de overdrachtstermijn van 6 naar 18 maanden, waaruit afgeleid kan worden dat deze uitzondering op restrictieve wijze geïnterpreteerd dient te worden.

Uw Raad bevestigde dit in bovenvermeld arrest.

i. Materieel element: “onderduiken”

In casu dient vastgesteld te worden dat verzoeker niet “zijn verblijfplaats heeft verlaten zonder de nationale autoriteiten hiervan op de hoogte te brengen”.

Verzoekers vorige raadsman richtte in december 2022 een mededeling van adreswijziging aan verwerende partij. Dit gebeurde meteen nadat verzoeker het opvangcentrum verliet. Het nieuwe adres werd correct geregistreerd, aangezien de politiecontrole op 20 december 2022 ook daar heeft plaatsgevonden.

Verwerende partij beschikte bijgevolg over informatie over het huidige verblijfadres van verzoeker. Eveneens was zij op de hoogte van de tussenkomst van zijn raadsman, en kon zij verzoeker bijgevolg, zo nodig, via hem bereiken.

In casu dient vastgesteld te worden dat er slechts één politiebezoek plaatsvond op 20 december 2022, zoals blijkt uit de bestreden beslissing.

Verzoeker is niet onderworpen aan enige maatregel die zijn bewegingsvrijheid zou beperken. Er kan niet van hem verwacht worden dat hij op ononderbroken wijze thuis zou blijven, en één enkel politiebezoek is absoluut niet voldoende om aan te nemen dat verzoeker zou onderduiken. Er kan niet verwacht worden van verzoeker dat hij verwerende partij op de hoogte zou stellen van ieder winkelbezoek of iedere daguitstap met vrienden. Dit zou een onredelijk zware last zijn voor verzoeker. Er dient ook vastgesteld te worden dat uit één politiebezoek niet afgeleid kan worden hoe lang verzoeker afwezig was van het adres waarop hij verbleef, en er kan dus sprake zijn van een afwezigheid van slechts enkele uren.

Waar verwerende partij stelt: “Betrokkene is totaal onbekend voor de burens”, ligt dit louter aan het feit dat het politiebezoek plaatsvond slechts één week na de aankomst van verzoeker op dit adres. Dit betreft dus een zeer korte periode, waardoor het volledig normaal is dat de burens verzoeker nog niet zouden kennen.

Waar verwerende partij stelt dat verzoeker geen contact meer opnam met haar diensten, kan enkel vastgesteld worden dat verzoeker niet op de hoogte was van het éénmalig politiebezoek en dan ook onmogelijk kon weten dat de Belgische autoriteiten hem waren komen opzoeken.

Ten slotte dient herhaald te worden dat verwerende partij op de hoogte was van de tussenkomst van verzoekers raadsman, waardoor zij eveneens bij hem had kunnen nagaan waar verzoeker zich bevond. Dat verwerende partij dit heeft nagelaten wijst op een manifest gebrek aan samenwerking. Er kan alleszins niet besloten worden dat verzoeker zou onderduiken.

Dat verzoeker niet aangetroffen werd tijdens de éénmalige controle die uitgevoerd werd op het opgegeven adres, betekent nog niet dat de Belgische autoriteiten hem niet zouden kunnen lokaliseren.

Het materieel element is dus, in casu, niet voorhanden.

De bestreden beslissing dient vernietigd te worden.

ii. Moreel element: de bedoeling om zich te onttrekken aan de Belgische autoriteiten

Moest Uw Raad van oordeel zijn dat het materieel element toch voorhanden zou zijn, dient alleszins vastgesteld te worden dat het moreel element volledig ontbreekt, aangezien verzoeker geenszins de intentie had om zich te onttrekken aan de Belgische autoriteiten.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker aanwezig was op beide ICAM-gesprekken ter voorbereiding van zijn overdracht naar Oostenrijk, dit op 6 december 2022 en op 9 december 2022. Hij heeft dus, van bij het begin, blij gegeven van interesse in zijn procedure en heeft steeds meegewerkt.

Uit een afwezigheid tijdens een éénmalig politiebezoek kan niet afgeleid worden dat verzoeker de intentie zou hebben tot onderduiken.

Verwerende partij toont in de bestreden beslissing geenszins aan dat verzoeker de intentie had om onder te duiken en een overdracht naar Oostenrijk te verhinderen. Verwerende partij verwijst wel naar het arrest Jawo in de bestreden beslissing, maar maakt hiervan slechts een extreem partiële toepassing, op basis van wat haar het beste uitkomt, zonder rekening te houden met de restrictieve toepassing van de mogelijkheid tot verlenging van de overdrachtstermijn naar 18 maanden.

Verwerende partij beperkt zich in de bestreden beslissing tot het onderzoeken van het materieel element, dat zoals reeds aangetoond evenmin voldaan is in casu, maar rept met geen woord over het moreel element. Op geen enkele wijze motiveert verwerende partij waarom zij tot de conclusie komt dat verzoeker de intentie zou hebben om zich te onttrekken aan de Belgische autoriteiten. Wat dit betreft beperkt verwerende partij zich ertoe te stellen dat verzoeker geen andere verblijfplaats meer bekend maakte en geen contact meer opnam met haar diensten. Hoe verzoeker dit had kunnen doen, zonder op de hoogte te zijn van het politiebezoek, is een raadsel.

Een schending van artikel 29 van de Dublin III-Verordening en van artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen kan dan ook vastgesteld worden.

De bestreden beslissing dient vernietigd te worden.

c) Schending van de rechten van verdediging en het recht van eenieder gehoord te worden vooraleer er jegens hem een nadelige individuele maatregel wordt genomen, afgeleid uit artikel 41 EU-Handvest, en van het algemeen beginsel van Belgisch administratief recht audi alteram partem

De verwerende partij moet de verzoeker in de mogelijkheid stellen om zijn standpunt kenbaar te maken en concrete elementen te laten gelden met betrekking tot de nadelige beslissing die jegens hem genomen wordt, op basis van het algemeen beginsel van het Unierecht van de eerbiediging van de rechten van verdediging afgeleid uit artikel 41 van het EU Handvest, volgens hetwelk eenieder het recht heeft te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen (zie o.a. HvJ, 5.11.2014, zaak C-166/13; HvJ, 11.12.2014, C-249/13; HvJ, 10.09.2013, C-383/13) en het algemeen beginsel van Belgisch administratief recht audi alteram partem dat dezelfde strekking heeft.

Dit recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure voordat een beslissing wordt genomen die zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden. Eveneens zorgt het recht om gehoord te worden ervoor dat de overheid rekening kan houden met alle relevante elementen.

Een schending van het recht om te worden gehoord kan pas tot de nietigverklaring van een beslissing leiden wanneer de procedure zonder deze schending een andere afloop had kunnen hebben. Dit dient beoordeeld te worden aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden die eigen zijn aan de zaak.

In casu werd verzoeker niet gehoord vooraleer de verlengingsbeslissing ten aanzien van hem genomen werd. Zoals hierboven reeds uitgebreid werd uiteengezet, werd verzoeker zelfs niet op de hoogte gesteld van het politiebezoek dat plaatsvond. Op geen enkel moment heeft verwerende partij verzoeker gehoord over de redenen van zijn afwezigheid, noch heeft zij hem ingelicht dat er een voor hem nadelige beslissing genomen zou worden.

Indien verwerende partij verzoeker hierover (tijdig) had gehoord, had hij kunnen uitleggen waar hij was op het moment van het politiebezoek. Dit had kunnen leiden tot het besluit dat verzoeker niet onderdook, of alleszins niet de intentie had om onder te duiken, waardoor de beslissing uiteraard zeer verschillend was geweest – en hoogstwaarschijnlijk ook niet genomen zou worden.

*Er is in casu dan ook sprake van een schending van het recht om gehoord te worden.
De bestreden beslissing dient vernietigd te worden.”*

3.1.2. In een eerste onderdeel gaat de verzoekende partij in op de aangevoerde schending van artikel 27 van de Dublin III-Verordening, artikel 47 van het Handvest en de rechten van verdediging. Zij stelt dat op 13 juni 2023 haar advocaat een e-mail richtte aan de dienst Openbaarheid van Bestuur teneinde het administratief dossier van de verzoekende partij op te vragen, dat het verslag van de politiecontrole van 20 december 2022 niet bij de bestreden beslissing werd gevoegd, waardoor zij niet kan nagaan op basis waarvan de politie tot de conclusie kwam dat zij niet op het opgegeven adres woonde, of hoe deze politiecontrole is verlopen, dat zij zich dan ook niet adequaat kan verdedigen tegen het verloop of de

inhoud van de politierapporten. Zij stelt dat de schriftelijke aard van de procedure ertoe leidt dat de rechtsmiddelen dienen aangewend te worden in het verzoekschrift, dat de onvolledige aard van het administratief dossier dat werd overgemaakt een schending uitmaakt van het recht van verdediging en het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel in de zin van artikel 27 van de Dublin III-Verordening en artikel 47 van het Handvest, dat zij zich dan ook het recht voorbehoudt om, na doorneming van het administratief dossier, nieuwe elementen in te roepen, moesten deze noodzakelijk zijn voor de uitoefening van haar recht van verdediging en haar recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel.

De Raad wijst er vooreerst op wanneer – zoals *in casu* het geval is – de informatie waarnaar verwezen wordt, is opgenomen in de bestreden beslissing, het volstaat dat in het kort het voorwerp en de inhoud van het stuk worden vermeld, zonder dat het nodig is het stuk *in extenso* over te nemen of het als bijlage te voegen. De formele motiveringsplicht heeft als bestaansreden dat de rechtsonderhorige zou weten waarom een te zijnen opzichte genomen ongunstige beslissing werd genomen en dit, onder meer, teneinde hem in staat te stellen eventueel op nuttige wijze daartegen op te komen. Hiertoe volstaat dat duidelijk, maar desnoods bondig, in de bestreden beslissing zelf wordt aangegeven op welke gronden zij berust (RvS 29 juni 1993, nr. 43.526; RvS 30 juni 1993, nr. 43.596). In de bestreden beslissing wordt verwezen naar een politieverlag van de PZ Gent, voorts blijkt ook dat het voorwerp – met name een adrescontrole op het door de verzoekende partij opgegeven laatste adres op 20 december 2022 – en de inhoud van het verslag – met name de vaststellingen dat de verzoekende partij niet kon worden aangetroffen, dat het pand onderverdeeld is in vijf wooneenheden, dat de naam van de verzoekende partij op geen van de postbussen of bellen te vinden was, dat op het adres zes andere personen ingeschreven staan en de verzoekende partij totaal onbekend is bij de bureaus – in de bestreden beslissing worden vermeld. Nu duidelijk blijkt dat de verzoekende partij op de hoogte is van de inhoud van het politieverlag door de korte beschrijving in de bestreden beslissing, stond het de verzoekende partij vrij in kader van huidig beroep zich hiertegen te verweren.

De verzoekende partij maakt aldus niet aannemelijk dat doordat het verslag van de politiecontrole van 20 december 2022 niet bij de bestreden beslissing werd gevoegd, zij zich dan ook niet adequaat kan verdedigen tegen het verloop of de inhoud van de politierapporten. Hierbij merkt de Raad ook op dat de verzoekende partij de feitelijke vaststellingen – het feit dat zij niet kon worden aangetroffen, dat het pand onderverdeeld is in vijf wooneenheden, dat haar naam op geen van de postbussen of bellen te vinden was, dat op het adres zes andere personen ingeschreven staan en zij totaal onbekend is bij de bureaus – op zich niet betwist.

De Raad merkt ter volledigheid nog op dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat de politie tot de conclusie kwam dat de verzoekende partij niet op het opgegeven adres woonde, doch wel dat de verwerende partij stelt dat uit het verslag van de woonstcontrole van 20 december 2022 blijkt dat de verzoekende partij niet verblijft op de opgegeven woonplaatskeuze en besluit dat de verzoekende partij buiten het bereik van de diensten poogt te blijven en als ondergedoken dient te worden beschouwd op grond van de vaststellingen van de politie bij de adrescontrole op 20 december 2022 – met name dat de verzoekende partij niet kon worden aangetroffen, dat het pand onderverdeeld is in vijf wooneenheden, dat de naam van de verzoekende partij op geen van de postbussen of bellen te vinden was, dat op het adres zes andere personen ingeschreven staan en de verzoekende partij totaal onbekend is bij de bureaus – en op grond van het feit dat het aan de verzoekende partij toekomt om correcte informatie te verschaffen betreffende haar verblijfplaats en het niet aan de verwerende partij toekomt uit te zoeken waar de verzoekende partij al dan niet effectief verblijft, dat de verwerende partij niet gehouden is tot het leveren van het bewijs van de beweegredenen van de verzoekende partij inzake haar verblijfplaats en de verzoekende partij geen andere verblijfplaats meer bekend maakte en geen contact opnam met de diensten van de verwerende partij.

In zoverre de verzoekende partij wijst op een e-mail die haar advocaat richtte aan de dienst Openbaarheid van Bestuur, verduidelijkt zij niet op welke wijze dit loutere feit de door haar aangehaalde bepalingen en de rechten van verdediging zou schenden. In zoverre zij erop zou wensen te wijzen dat zij het administratief dossier niet of niet volledig mocht ontvangen voor het opstellen van het verzoekschrift, stelt de Raad vast dat de advocaat van de verzoekende partij haar e-mail richtte aan de dienst Openbaarheid van Bestuur op dezelfde dag dat zij het verzoekschrift heeft ingediend, zodat zij het niet tijdig ontvangen van het administratief dossier voor het indienen van het verzoekschrift bezwaarlijk de verwerende partij kan tegenwerpen.

Waar de verzoekende partij voorhoudt dat de schriftelijke aard van de procedure ertoe leidt dat de rechtsmiddelen dienen aangewend te worden in het verzoekschrift, dat de onvolledige aard van het

administratief dossier dat werd overgemaakt een schending uitmaakt van het recht van verdediging en het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel in de zin van artikel 27 van de Dublin III-Verordening en artikel 47 van het Handvest, dat zij zich dan ook het recht voorbehoudt om, na doorneming van het administratief dossier, nieuwe elementen in te roepen, moesten deze noodzakelijk zijn voor de uitoefening van haar recht van verdediging en haar recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel, kan de Raad enkel vaststellen dat de verzoekende partij de mogelijkheid had om op de Raad het administratief dossier in te kijken en alle opmerkingen naar voren te brengen die niet eerder naar voren konden worden gebracht na inzage van het administratief dossier, doch ter terechtzitting geen nieuwe vaststellingen in verband met het administratief dossier of nieuwe argumenten na inzage in het administratief dossier naar voren brengt.

De verzoekende partij voert ter terechtzitting geen betoog meer betreffende het politieverslag doch beperkt zich tot het herhalen van de stelling uit het verzoekschrift dat er slechts één woonstcontrole was en dit niet voldoende is en dat zij pas één week op het adres woonde waardoor het niet onredelijk is dat de burens haar niet kennen. De verzoekende partij betwist de feitelijke vaststellingen van de politiecontrole op zich aldus niet. De Raad herhaalt, mede gelet op voormeld betoog, dat duidelijk blijkt dat de verzoekende partij op de hoogte is van de inhoud van het politieverslag door de korte beschrijving in de bestreden beslissing en dat zij niet aannemelijk maakt dat zij zich niet adequaat kan verdedigen tegen het verloop of de inhoud van de politierapporten.

3.1.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan, of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (RvS 11 december 2015, nr. 233.222; RvS 18 januari 2010, nr. 199.583).

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de beslissing genomen is en duidelijk de juridische en feitelijke overwegingen waarop de verwerende partij steunt vermelden.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing een juridische grondslag vermeldt, zoals zal blijken uit de bespreking van het tweede middel, alsook dat de feitelijke motieven van de in hoofdte van de verzoekende partij genomen beslissing tot verlenging van de overdrachtstermijn van de Dublintransfer op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat de verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt.

Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, blijkt niet.

3.1.4. De verzoekende partij verdedigt zich voorts op de feitelijke motieven waardoor zij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

3.1.5. De verzoekende partij verwijst naar de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof) in het arrest Jawo t. Duitsland van 19 maart 2019 in de zaak C-163/17 (hierna: het arrest

Jawo) over het begrip ‘onderduiken’ in de artikelen 29.1 en 29.2 van de Dublin III-Verordening. Zij verwijst naar alinea’s in het arrest Jawo waarin het Hof erop wijst dat het begrip ‘onderduiken’ uitgaat van de wil van een persoon te ontsnappen aan iemand of zich te onttrekken aan iets, dat die bepaling in beginsel slechts toepasselijk is wanneer de persoon zich opzettelijk onttrekt aan de autoriteiten, dat voor een uitstel van overdracht het bestaan van een opzettelijk element verondersteld wordt. De verzoekende partij stelt dat het hof eveneens verduidelijkt dat de verlenging van de overdrachtstermijn van zes naar achttien maanden slechts dient plaats te vinden in uitzonderlijke gevallen, wanneer de overdracht materieel onmogelijk is, dat wanneer een persoon zijn woonplaats verlaat zonder de nationale overheden hiervan op de hoogte te brengen, een vermoeden van onderduiken kan worden toegepast door diezelfde autoriteiten, dat dit vermoeden kan worden toegepast wanneer de nationale autoriteiten de persoon op de hoogte hebben gebracht van de informatieplicht conform artikel 5 van de Opvangrichtlijn enerzijds en wanneer de betrokkene op een later tijdstip de mogelijkheid heeft gehad om aan te tonen dat hij niet de bedoeling had om zich aan de autoriteiten te onttrekken anderzijds. Vervolgens citeert de verzoekende partij paragraaf 70 van het arrest Jawo als de samenvatting van het standpunt van het Hof. Zij wijst erop dat Hof in het arrest Jawo herhaalt dat het begrip onderduiken *“in gehele Unie autonoom en uniform wordt uitgelegd, waarbij niet alleen rekening wordt gehouden met de bewoordingen van de betrokken bepaling, maar ook met haar context en met het doel van de regeling waarvan zij deel uitmaakt.”* en herhaalt wat het Hof oordeelde over het begrip onderduiken in het arrest Jawo. Zij concludeert dat vooraleer kan besloten worden dat een verzoeker om internationale bescherming onderduikt, twee elementen voorhanden dienen te zijn, een materieel element – de persoon kan niet gevonden worden op het adres dat gekend is door de autoriteiten – en een intentioneel element – de intentie in hoofdte van de verzoeker om internationale bescherming om zich te onttrekken aan de nationale autoriteiten. Zij stelt dat de Raad zich bij deze interpretatie aangesloten heeft in een arrest gewezen in Verenigde Kamers met nr. 237 903 van 2 juli 2020. Zij meent dat de Raad in voormeld arrest erkent dat uit het uitzonderlijk karakter van een verlenging van een overdrachtstermijn van zes naar achttien maanden kan afgeleid worden dat deze uitzondering op restrictieve wijze dient geïnterpreteerd te worden.

Betreffende het materieel element betoogt de verzoekende partij dat zij niet haar verblijfplaats heeft verlaten zonder de nationale autoriteiten hiervan op de hoogte te stellen, dat haar vorige raadsman in december een mededeling van adreswijziging richtte aan de verwerende partij, dat dit meteen gebeurde nadat zij het opvangcentrum verliet, dat het nieuwe adres correct werd geregistreerd, aangezien de politiecontrole daar ook op 20 december 2022 heeft plaatsgevonden, dat de verwerende partij bijgevolg over informatie over het huidige verblijfsadres beschikte en zij eveneens op de hoogte was van de tussenkomst van de raadsman, en zij haar bijgevolg, zo nodig, via hem kon bereiken, dat *in casu* dient vastgesteld te worden dat slechts één politiebezoek plaatsvond, zoals blijkt uit de bestreden beslissing, dat zij niet onderworpen is aan enige maatregel die haar bewegingsvrijheid zou beperken, dat er niet van haar kan verwacht worden dat zij op ononderbroken wijze zou thuisblijven, en dat één enkel politiebezoek absoluut niet voldoende is om aan te nemen dat zij zou onderduiken, dat er niet kan verwacht worden dat zij de verwerende partij op de hoogte zou stellen van ieder winkelbezoek of iedere daguitstap met vrienden, dat dit een onredelijke zware last zou zijn, dat er ook dient vastgesteld te worden dat uit één politiebezoek niet afgeleid kan worden hoe lang zij afwezig was van het adres waarop zij verbleef, en er dus sprake kan zijn van een afwezigheid van slechts enkele uren. Zij vervolgt betreffende de stelling dat zij totaal onbekend is bij de bureaus, dat dit louter ligt aan het feit dat het politiebezoek plaatsvond slechts één week na de aankomst van de verzoekende partij op dit adres, dat dit dus een zeer korte periode betreft, waardoor het volledig normaal is dat de bureaus haar nog niet zouden kennen. Zij herhaalt dat de verwerende partij op de hoogte was van de tussenkomst van de raadsman waardoor zij eveneens bij hem had kunnen nagaan waar de verzoekende partij zich bevond, dat de verwerende partij dit nagelaten heeft wat wijst op een manifest gebrek aan samenwerking, dat er alleszins niet kan worden besloten dat zij zou onderduiken. Zij meent dat het feit dat zij niet kon worden aangetroffen tijdens een éénmalige controle die uitgevoerd werd op het opgegeven adres, nog niet betekent dat de Belgische autoriteiten haar niet zouden kunnen lokaliseren, dat het materieel element *in casu* aldus niet voorhanden is.

Betreffende het moreel element – de bedoeling om zich te onttrekken aan de Belgische autoriteiten – stelt de verzoekende partij dat dit element ontbreekt aangezien zij geenszins de intentie had om zich te onttrekken aan de Belgische autoriteiten, dat uit de bestreden beslissing blijkt dat zij aanwezig was op beide ICAM-gesprekken ter voorbereiding van de overdracht, dat op 6 en 9 december 2022, dat zij dus, van bij het begin, blijf heeft gegeven van interesse in haar procedure en steeds heeft meegewerkt, dat uit een afwezigheid tijdens een éénmalig politiebezoek niet kan afgeleid worden dat zij de intentie zou hebben tot onderduiken, dat de verwerende partij in de bestreden beslissing geenszins aantoonde dat zij de intentie had om te onderduiken en een overdracht naar Oostenrijk te verhinderen, dat de verwerende partij wel naar het arrest Jawo verwijst in de bestreden beslissing, maar hiervan slechts een extreem partiële toepassing

maakt, op basis van wat haar het best uitkomt, zonder rekening te houden met de restrictieve toepassing van de mogelijkheid tot verlenging van de overdrachtstermijn naar 18 maanden. Zij meent dat de verwerende partij zich in de bestreden beslissing beperkt tot het onderzoeken van het materieel element dat evenmin voldaan is *in casu*, maar met geen woord rept over het moreel element, dat de verwerende partij op geen enkele wijze motiveert waarom zij tot de conclusie komt dat zij de intentie zou hebben om zich te onttrekken aan de Belgische autoriteiten, dat zij zich ertoe beperkt te stellen dat zij geen andere verblijfplaats meer bekend maakte en geen contact opnam met haar diensten, dat hoe de verzoekende partij dit had kunnen doen, zonder op de hoogte te zijn van het politiebezoek, een raadsel is.

3.1.6. Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat de verwerende partij toepassing heeft gemaakt van artikel 29.2 van de Dublin III-Verordening.

Deze bepaling luidt als volgt:

“Indien de overdracht niet plaatsvindt binnen de gestelde termijn van zes maanden, komt de verplichting voor de verantwoordelijke lidstaat om de betrokkene over te nemen of terug te nemen, te vervallen, en gaat de verantwoordelijkheid over op de verzoekende lidstaat. Indien de overdracht wegens gevangenzetting van de betrokkene niet kon worden uitgevoerd, kan deze termijn tot maximaal één jaar worden verlengd of tot maximaal 18 maanden indien de betrokkene onderduikt.”

In concreto wordt gemotiveerd dat werd beslist om de overdrachtstermijn te verlengen omdat de verzoekende partij op 12 december 2022 het opvangcentrum te Zaventem verliet naar een privéadres, namelijk K. in Gent, de verwerende partij ook nog een ingevuld formulier van deze adreswijziging ontving, de politie van de PZ Gent een adrescontrole uitvoerde op 20 december 2022 op voornoemd adres en de verzoekende partij niet kon worden aangetroffen, het pand op het adres onderverdeeld is in vijf wooneenheden en de naam van de verzoekende partij op geen van de postbussen of bellen te vinden was, op het adres zes andere personen ingeschreven staan en de verzoekende partij totaal onbekend is voor de bureaus. De verwerende partij motiveert voorts: *“Hieromtrent wensen we te benadrukken dat het aan de betrokkene toekomt om correcte informatie te verschaffen betreffende zijn verblijfplaats en het niet aan onze diensten toekomt uit te zoeken waar de betrokkene al dan niet effectief verblijft. Het is wel de taak van onze diensten te bewerkstelligen dat de betrokkene binnen een termijn van 6 maanden volgend op het akkoord tot terugname wordt overgedragen aan de verantwoordelijke lidstaat. Onze diensten zijn niet gehouden tot het leveren van het bewijs van de beweegredenen van de betrokkene inzake zijn verblijfplaats(en) en vinden hieromtrent steun in de uitspraak van het Hof van Justitie in de zaak C163/17 (“Abubacarr Jawo tegen Bundesrepublik Deutschland”) van 19.03.2019 en meer bepaald in overweging 61 : “Gelet op de aanzienlijke moeilijkheden die de bevoegde autoriteiten kunnen ondervinden om het bewijs te leveren van de bedoelingen van de betrokken persoon, zou het vereiste dat zij een dergelijk bewijs moeten leveren de personen die om internationale bescherming verzoeken die niet wensen te worden overgedragen aan de lidstaat die volgens de Dublin III-verordening verantwoordelijk is voor de behandeling van hun verzoek, in staat stellen om zich aan de autoriteiten van de verzoekende lidstaat te onttrekken totdat de termijn van zes maanden is verstreken, waardoor de verantwoordelijkheid voor die behandeling op grond van artikel 29, lid 2, eerste zin, van die verordening overgaat op laatstgenoemde lidstaat.”* De verwerende partij wijst er nog op dat de verzoekende partij geen andere verblijfplaats bekend maakte en geen contact meer opnam met de diensten en hieruit dan ook besloten dient te worden dat zij buiten het bereik van de diensten poogt te blijven en als ondergedoken dient te worden beschouwd.

3.1.7. De Raad merkt op dat de nationale rechter, als gevolg van de in artikel 4, lid 3 van het Verdrag betreffende de Europese Unie neergelegde samenwerkingsplicht en het loyaliteitsbeginsel, rekening dient te houden met de uniforme interpretatie die het Hof aan bepalingen van het Unierecht geeft. De rechtspraak van het Hof vormt overigens, naast het primair en secundair Unierecht, eveneens een bron van Unierecht. De uitlegging die het Hof krachtens de hem bij artikel 267 van het VWEU verleende bevoegdheid geeft aan een regel van Unierecht, verklaart en preciseert, voor zover dat nodig is, de betekenis en strekking van dat voorschrift zoals het sedert het tijdstip van zijn inwerkingtreding moet of had moeten worden verstaan en toegepast (HvJ 13 januari 2004, C-453/00, Kühne en Heitz, par. 21).

Artikel 29 van de Dublin III-Verordening luidt als volgt:

“1. De verzoeker of andere persoon als bedoeld in artikel 18, lid 1, onder c) of d), wordt overeenkomstig het nationale recht van de verzoekende lidstaat, na overleg tussen de betrokken lidstaten, overgedragen van de verzoekende lidstaat aan de verantwoordelijke lidstaat zodra dat praktisch mogelijk is, en uiterlijk binnen een termijn van zes maanden vanaf de aanvaarding van het verzoek van een andere lidstaat om

de betrokkene over of terug te nemen of vanaf de definitieve beslissing op het beroep of het bezwaar wanneer dit overeenkomstig artikel 27, lid 3, opschortende werking heeft. Als overdrachten aan de verantwoordelijke lidstaat plaatsvinden in de vorm van een gecontroleerd vertrek of onder geleide, dragen de lidstaten er zorg voor dat dit op humane wijze gebeurt, met volledige eerbiediging van de grondrechten en de menselijke waardigheid. De verzoekende lidstaat verstrekt de verzoeker zo nodig een doorlaatbewijs. De Commissie stelt uitvoeringshandelingen betreffende het model van dit doorlaatbewijs vast. Deze uitvoeringshandelingen worden vastgesteld volgens de in artikel 44, lid 2, bedoelde onderzoeksprocedure. De verantwoordelijke lidstaat laat de verzoekende lidstaat weten dat de betrokkene is aangekomen of dat hij zich niet binnen de gestelde termijn heeft gemeld.

2. Indien de overdracht niet plaatsvindt binnen de gestelde termijn van zes maanden, komt de verplichting voor de verantwoordelijke lidstaat om de betrokkene over te nemen of terug te nemen, te vervallen, en gaat de verantwoordelijkheid over op de verzoekende lidstaat. Indien de overdracht wegens gevangenzetting van de betrokkene niet kon worden uitgevoerd, kan deze termijn tot maximaal één jaar worden verlengd of tot maximaal 18 maanden indien de betrokkene onderduikt."

In casu blijkt dat, bij gebrek aan antwoord op het terugnameverzoek van 10 november 2022, Oostenrijk geacht wordt stilzwijgend in te stemmen met de terugname van de verzoekende partij overeenkomstig artikel 25.2 van de Dublin III-Verordening. Oostenrijk werd aldus bevoegd voor de terugname op 25 november 2022. Bijgevolg verstreek de termijn van zes maanden waarbinnen de verwerende partij ertoe was gehouden de verzoekende partij over te dragen aan Oostenrijk in principe op 25 mei 2023. Echter op 11 mei 2023 besliste de staatssecretaris dat de verzoekende partij als ondergedoken kon worden beschouwd en dat bijgevolg de overdrachtstermijn tot 18 maanden kon verlengd worden.

Uit artikel 29.2 van de Dublin III-Verordening blijkt dat de overdrachtstermijn enkel tot maximaal 18 maanden mag verlengd worden als de betrokken vreemdeling onderduikt.

Of de verzoekende partij kan beschouwd worden als "ondergedoken" moet worden beoordeeld in het licht van de uitlegging die het Hof aan artikel 29.2 van de Dublin III-Verordening geeft.

Kernvraag is aldus of de verwerende partij op 11 mei 2023 inderdaad op regelmatige wijze heeft vastgesteld dat de verzoekende partij was ondergedoken.

Het Hof van Justitie heeft in het arrest Jawo geoordeeld dat de Dublin III-Verordening de bepaling "onderduiken" niet definieert (punt 53); dat deze bepaling in beginsel slechts van toepassing is als de persoon zich opzettelijk onttrekt aan de autoriteiten (punt 56); dat de autoriteiten evenwel niet het bewijs moeten leveren dat de persoon werkelijk de bedoeling had zich te onttrekken teneinde zijn overdracht te voorkomen (punt 57); dat artikel 29, lid 2 het enkel in uitzonderlijke gevallen mogelijk maakt de termijn te verlengen (punt 60); dat in geval een vreemdeling de hem toegekende woonplaats heeft verlaten zonder de bevoegde nationale autoriteiten op de hoogte te brengen, de bedoeling om zich te onttrekken kan worden verondersteld, op voorwaarde evenwel dat deze persoon naar behoren werd ingelicht over de verplichtingen die dienaangaande op hem rusten (punt 62) en dat volgens artikel 7, lid 5 van de Opvangrichtlijn lidstaten van een verzoeker mogen verlangen dat ze hun adres bekend maken en adreswijzigingen onverwijld aan de autoriteiten doorgeven.

De verzoekende partij kan aldus worden gevolgd waar zij in haar verzoekschrift stelt dat het verlengen van de termijn voor overdracht een uitzondering betreft en dat hieruit volgt dat deze bepaling restrictief dient te worden geïnterpreteerd. Zoals de verzoekende partij tevens in haar verzoekschrift stelt blijkt uit het arrest Jawo onder meer dat er een materieel en intentioneel element is vereist om te kunnen besluiten dat een vreemdeling onderduikt en dat een vermoeden van onderduiken bestaat indien de betrokken vreemdeling de hem toegekende woonplaats heeft verlaten zonder de bevoegde nationale autoriteiten van zijn afwezigheid op de hoogte te brengen terwijl hij geïnformeerd was over deze verplichting, doch dat de betrokken vreemdeling de mogelijkheid behoudt aan te tonen dat er geldige redenen waren om de autoriteiten niet in te lichten over de afwezigheid en dat hij niet de bedoeling had zich te onttrekken aan de autoriteiten.

3.1.8. De Raad stelt vast dat uit het arrest Jawo blijkt dat de term "onderduiken" dient te worden uitgelegd als het er doelbewust voor zorgen dat men buiten het bereik blijft van de nationale autoriteiten die verantwoordelijk zijn voor de uitvoering van de overdracht, teneinde de overdracht te voorkomen.

3.1.9. *In casu* wordt het niet betwist, zoals ook blijkt uit de bestreden beslissing, dat de verzoekende partij niet haar (toegekende) verblijfplaats heeft verlaten zonder de nationale autoriteiten hiervan op de hoogte

te stellen, dat haar vorige raadsman in december een mededeling van adreswijziging richtte aan de verwerende partij, dat dit meteen gebeurde nadat zij het opvangcentrum verliet, dat het nieuwe adres correct werd geregistreerd, aangezien de politiecontrole daar ook op 20 december 2022 heeft plaatsgevonden en dat de verwerende partij bijgevolg over informatie over het huidige verblijfsadres beschikte.

Waar de verzoekende partij betoogt dat de verwerende partij op de hoogte was van de tussenkomst van de raadsman, en zij haar bijgevolg, zo nodig, via hem kon bereiken en waardoor zij eveneens bij hem had kunnen nagaan waar de verzoekende partij zich bevond en dat de verwerende partij dit nagelaten heeft wijst op een manifest gebrek aan samenwerking, stelt de Raad vast dat van de verwerende partij niet kon verwacht worden dat zij de raadsman van de verzoekende partij zou moeten contacteren. De verzoekende partij moet immers daadwerkelijk op haar verblijfplaats kunnen aangetroffen worden opdat de autoriteiten van een lidstaat aan hun verplichting kunnen voldoen die voortvloeit uit artikel 29.1 van de Dublin III-Verordening. Er kan verder bezwaarlijk van een raadsman verwacht worden dat die, tegen de belangen van zijn cliënt, eventueel zou bevestigen dat een verzoeker is ondergedoken, zodat de Raad ook niet inziet waarom de verwerende partij de raadsman zou moeten contacteren.

Door er voorts enkel op te wijzen dat er slechts één politiebezoek plaatsvond, toont de verzoekende partij niet aan dat de verwerende partij op foutieve of kennelijk onredelijke wijze of in strijd met artikel 29.2 van de Dublin III-Verordening en de uitlegging van het begrip “onderduiken” in het arrest Jawo, heeft geoordeeld, op grond van de vaststellingen naar aanleiding van deze ene woonstcontrole en de vaststelling dat de verzoekende partij geen andere verblijfplaats meer bekend maakte en geen contact opnam met de diensten, dat de verzoekende partij buiten het bereik van de diensten poogt te blijven en als ondergedoken dient beschouwd te worden.

In casu dient vastgesteld te worden dat de verzoekende partij geen enkele uitleg verschaft waarom zij op 20 december 2022 niet kon worden aangetroffen op het door haar opgegeven adres. Bovendien maakt de verzoekende partij gewag van allerlei hypothesen waarom zij op een bepaald ogenblik niet zou kunnen aangetroffen worden op het door haar opgegeven verblijfsadres, doch stelt zij op geen enkel ogenblik dat zij wel degelijk op het adres verblijft en aldaar kan aangetroffen worden.

Waar de verzoekende partij betoogt dat zij niet onderworpen is aan enige maatregel die haar bewegingsvrijheid zou beperken, dat er niet van haar kan verwacht worden dat zij op ononderbroken wijze zou thuisblijven, en dat één enkel politiebezoek absoluut niet voldoende is om aan te nemen dat zij zou onderduiken, dat er niet kan verwacht worden dat zij de verwerende partij op de hoogte zou stellen van ieder winkelbezoek of iedere daguitstap met vrienden, dat dit een onredelijke zware last zou zijn, dat er ook dient vastgesteld te worden dat uit één politiebezoek niet afgeleid kan worden hoe lang zij afwezig was van het adres waarop zij verbleef, en er dus sprake kan zijn van een afwezigheid van slechts enkele uren, kan de Raad volgen dat er maar één woonstcontrole plaatsvond maar gaat de verzoekende partij eraan voorbij dat de verwerende partij niet oordeelt dat de verzoekende partij als ondergedoken dient te worden beschouwd omwille van het enkele feit dat zij niet kon worden aangetroffen tijdens een adrescontrole door de politie op 20 december 2022, doch ook op grond van de vaststellingen van de politie dat het pand op het adres onderverdeeld is in vijf wooneenheden en de naam van de verzoekende partij op geen van de postbussen of bellen te vinden was, op het adres zes andere personen ingeschreven staan en de verzoekende partij totaal onbekend is voor de burelen, en op grond van het feit dat de verzoekende partij geen andere verblijfplaats meer bekend maakte en geen contact opnam met de diensten. De verzoekende partij betwist niet dat zij op 20 december 2022 niet aanwezig was op het door haar opgegeven verblijfsadres op het ogenblik van de woonstcontrole. Zij betwist ook niet dat het pand op het adres onderverdeeld is in vijf wooneenheden en de naam van de verzoekende partij op geen van de postbussen of bellen te vinden was, dat op het adres zes andere personen ingeschreven staan en zij totaal onbekend is voor de burelen.

Rekening houdend met de hierboven reeds aangehaalde rechtspraak toont de verzoekende partij met haar uiteenzetting niet aan dat de verwerende partij onzorgvuldig, kennelijk onredelijk of onwettig heeft gehandeld waar zij op basis van de vaststellingen in het politieverslag, op grond van het feit dat het aan de verzoekende partij toekomt om correcte informatie te verschaffen betreffende haar verblijfplaats en het niet aan de diensten van de verwerende partij toekomt uit te zoeken waar de verzoekende partij al dan niet effectief verblijft, dat de diensten van de verwerende partij niet gehouden zijn tot het leveren van het bewijs van de beweegredenen van de verzoekende partij inzake haar verblijfplaats(en) en daar de verzoekende partij geen contact meer opnam met de diensten van de verwerende partij of een ander

verblijfsadres opgaf, heeft geoordeeld dat de verzoekende partij als ondergedoken dient te worden beschouwd, zonder dat zij in dit verband nog verdere stappen of acties ondernam.

De verzoekende partij laat voorts in het kader van huidige beroepsprocedure ook na om zelfs maar een begin van bewijs voor te leggen dat zij effectief zou verblijven op het door haar opgegeven adres.

Waar de verzoekende partij betoogt betreffende de stelling dat zij totaal onbekend is bij de buren, dat dit louter ligt aan het feit dat het politiebezoek plaatsvond slechts één week na de aankomst van de verzoekende partij op dit adres, dat dit dus een zeer korte periode betreft, waardoor het volledig normaal is dat de buren haar nog niet zouden kennen, kan zij niet gevolgd worden. Immers betreft het door haar opgegeven adres geen appartementsgebouw, minstens toont zij dit niet aan, doch een “pand” dat is “onderverdeeld in 5 wooneenheden”. Het is niet kennelijk onredelijk om bij de beoordeling of de verzoekende partij als ondergedoken dient te worden beschouwd, het element in overweging te nemen dat het door haar opgegeven privéadres een pand onderverdeeld in vijf wooneenheden betreft, dat er zes andere personen ingeschreven staan en de verzoekende partij totaal onbekend is voor de buren. Het feit dat het politiebezoek plaatsvond slechts één week na de aankomst van de verzoekende partij op dit adres, doet aan voormelde vaststellingen geen afbreuk.

De Raad merkt nog op dat het niet foutief of kennelijk onredelijk voorkomt om indien uit de woonstcontrole blijkt dat meerdere mensen samenwonen op één verblijfsadres waarbij het pand onderverdeeld is in vijf wooneenheden, de naam van de verzoekende partij op geen van de postbussen of bellen te vinden is en zes andere personen op het adres ingeschreven staan en de verzoekende partij totaal onbekend is voor de buren, te oordelen dat de verzoekende partij poogt buiten het bereik van de diensten van de verwerende partij te blijven. Immers toont de verzoekende partij geenszins aan op welke wijze in voormelde omstandigheden de verwerende partij haar op de verblijfplaats kan aantreffen – er blijkt immers niet waar de politiediensten moeten aanbellen, in welke postbus zij eventueel een uitnodiging kunnen achterlaten of wie van de bewoners zij moet aanspreken om de verzoekende partij te lokaliseren – of waaruit zou kunnen blijken dat de verzoekende partij effectief op het door haar opgegeven privéadres verblijft waardoor zij aldaar op een ander ogenblik zou kunnen aangetroffen worden. De Raad merkt in dit kader nog op dat de verzoekende partij het motief niet betwist dat het haar toekomt om correcte informatie te verschaffen betreffende haar verblijfplaats en het niet aan de verwerende partij toekomt om uit te zoeken waar de verzoekende partij al dan niet effectief verblijft.

Gelet op wat voorafgaat, kan de verzoekende partij niet dienstig betogen dat het feit dat zij niet kon worden aangetroffen tijdens een éénmalige controle die uitgevoerd werd op het opgegeven adres, nog niet betekent dat de Belgische autoriteiten haar niet zouden kunnen lokaliseren, dat het materieel element *in casu* aldus niet voorhanden is.

Doordat de verzoekende partij niet kon aangetroffen worden op het opgegeven adres, dit een pand betreft onderverdeeld in vijf wooneenheden waarbij haar naam niet op een postbus of bel te vinden is en aldaar zes andere personen ingeschreven staan en zij voorts totaal onbekend is voor haar buren, was de verwerende partij wel in de materiële onmogelijkheid om de overdracht uit te voeren, zodat de verwerende partij mede om die reden op rechtmatige wijze tot de conclusie kwam dat de verzoekende partij buiten het bereik van de diensten van de verwerende partij poogt te blijven en als ondergedoken dient te worden beschouwd.

Door louter te beweren dat zij geenszins de intentie had om zich te onttrekken aan de Belgische autoriteiten, toont zij niet aan dat de verwerende partij op 11 mei 2022 foutief of kennelijk onredelijk heeft vastgesteld dat uit de vaststellingen uit het politieverslag naar aanleiding van de woonstcontrole van 20 december 2022 en uit het feit dat zij geen andere verblijfplaats meer bekend maakte en geen contact opnam met de diensten, afgeleid kan worden dat de verzoekende partij buiten het bereik van de diensten poogt te blijven. Uit het loutere feit dat de verzoekende partij aanwezig was op beide ICAM-gesprekken ter voorbereiding van de overdracht, dit op 6 en 9 december 2022, dat zij dus, van bij het begin, blijk heeft gegeven van interesse in haar procedure en – naar haar eigen mening – steeds heeft meegewerkt, blijkt dit ook niet. Dit geldt des te meer daar in de bestreden beslissing betreffende de ICAM-gesprekken wordt gemotiveerd dat de verzoekende partij op 6 december 2022 haar eerste ICAM-gesprek had waarbij de ICAM-coach samen met de verzoekende partij nog eens alles overliep, haar huidige situatie in haar procedure, haar mogelijke opties met de mogelijke gevolgen en de verzoekende partij het meest geïnteresseerd leek te zijn in een vertrek naar een privéadres, dat zij op 9 december 2022 een tweede ICAM-gesprek had en hierbij verklaarde te willen vertrekken naar een privéadres. De verzoekende partij weerlegt deze motieven niet.

Waar zij stelt dat uit een afwezigheid tijdens een éénmalig politiebezoek niet kan afgeleid worden dat zij de intentie zou hebben tot onderduiken, dat de verwerende partij in de bestreden beslissing geenszins aantoonde dat zij de intentie had om te duiken en een overdracht naar Oostenrijk te verhinderen, dat de verwerende partij wel naar het arrest Jawo verwijst in de bestreden beslissing, maar hiervan slechts een extreem partiële toepassing maakt, op basis van wat haar het best uitkomt, zonder rekening te houden met de restrictieve toepassing van de mogelijkheid tot verlenging van de overdrachtstermijn naar 18 maanden, herhaalt de Raad dat de verzoekende partij niet aantoonde met haar betoog dat de verwerende partij op foutieve of kennelijk onredelijke wijze of in strijd met artikel 29.2 van de Dublin III-Verordening en de uitlegging van het begrip “onderduiken” in het arrest Jawo, heeft geoordeeld op grond van de vaststellingen naar aanleiding van één woonstcontrole en de vaststelling dat de verzoekende partij geen andere verblijfplaats meer bekend maakte en geen contact opnam met de diensten, dat de verzoekende partij buiten het bereik van de diensten poogt te blijven en als ondergedoken dient beschouwd te worden. De Raad benadrukt eveneens opnieuw dat de verwerende partij niet oordeelt dat de verzoekende partij als ondergedoken dient te worden beschouwd omwille van het enkele feit dat zij niet kon worden aangetroffen tijdens een adrescontrole door de politie op 20 december 2022, doch ook op grond van de vaststellingen van de politie dat het pand op het adres onderverdeeld is in vijf wooneenheden en de naam van de verzoekende partij op geen van de postbussen of bellen te vinden was, op het adres zes andere personen ingeschreven staan en de verzoekende partij totaal onbekend is voor de bureaus, en op grond van het feit dat de verzoekende partij geen andere verblijfplaats meer bekend maakte en geen contact opnam met de diensten. Het komt de Raad niet foutief, noch kennelijk onredelijk voor, minstens toont de verzoekende partij niet aan, om op grond hiervan te oordelen dat de verzoekende partij buiten het bereik van de diensten van de verwerende partij poogt te blijven. Gelet op voormelde motieven van de bestreden beslissing kan de verzoekende partij ook niet dienstig voorhouden dat de verwerende partij op geen enkele wijze motiveert waarom zij tot de conclusie komt dat zij de intentie zou hebben om zich te onttrekken aan de Belgische autoriteiten, dat zij zich ertoe beperkt te stellen dat zij geen andere verblijfplaats meer bekend maakte en geen contact opnam met haar diensten. Evenmin kan de Raad de verzoekende partij volgen waar zij stelt dat de verwerende partij zich in de bestreden beslissing beperkt tot het onderzoeken van het materieel element dat evenmin voldaan is *in casu*, maar met geen woord rept over het moreel element, nu de verwerende partij uitdrukkelijk motiveert dat haar diensten niet gehouden zijn tot het leveren van het bewijs van de beweegredenen van de verzoekende partij inzake haar verblijfplaats(en) waarbij zij er ook op wijst dat dit steun vindt in de rechtspraak van het Hof in het arrest Jawo, en meer bepaald in overweging 61, die de verwerende partij vervolgens citeert in de bestreden beslissing.

De Raad kan enkel herhalen dat het op grond van de vaststellingen van de politie dat het pand op het adres onderverdeeld is in vijf wooneenheden en de naam van de verzoekende partij op geen van de postbussen of bellen te vinden was, op het adres zes andere personen ingeschreven staan en de verzoekende partij totaal onbekend is voor de bureaus, en op grond van het feit dat de verzoekende partij geen andere verblijfplaats meer bekend maakte en geen contact opnam met de diensten, niet foutief, noch kennelijk onredelijk voorkomt te oordelen dat de verzoekende partij buiten het bereik van de diensten van de verwerende partij poogt te blijven. De Raad benadrukt nogmaals dat de verzoekende partij immers geenszins aantoonde op welke wijze in voormelde omstandigheden de verwerende partij haar op de verblijfplaats kan aantreffen – er blijkt immers niet waar de politiediensten moeten aanbellen, in welke postbus zij eventueel een uitnodiging kunnen achterlaten of wie van de bewoners zij moet aanspreken om de verzoekende partij te lokaliseren – of waaruit zou kunnen blijken dat de verzoekende partij effectief op het door haar opgegeven privéadres verblijft waardoor zij aldaar op een ander ogenblik zou kunnen aangetroffen worden.

Waar de verzoekende partij nog betoogt dat er wordt gesteld dat zij geen andere verblijfplaats meer bekend maakte en geen contact opnam met haar diensten, dat hoe de verzoekende partij dit had kunnen doen, zonder op de hoogte te zijn van het politiebezoek, een raadsel is, wijst de Raad erop dat de verwerende partij het niet bekend maken van een andere verblijfplaats en het geen contact meer opnemen met de diensten van de verwerende partij vermeldt als ondersteuning van de conclusie dat de verzoekende partij poogt buiten het bereik van de diensten van de verwerende partij te blijven. Immers is het bijvoorbeeld mogelijk dat een verzoeker niet aangetroffen werd bij een woonstcontrole op een bepaald adres, doch dat hij de verwerende partij op de hoogte bracht van de adreswijziging maar de verwerende partij er nog niet van op de hoogte was of dat een verzoeker door de bureaus bij terugkomst werd meegedeeld dat een woonstcontrole had plaatsgevonden waarbij naar hem gevraagd werd en dat de gezochte persoon naar aanleiding hiervan contact opneemt met de verwerende partij. Het komt de Raad niet foutief, noch kennelijk onredelijk voor om bij het besluit dat de verzoekende partij poogt buiten het

bereik te blijven van de diensten van de verwerende partij te vermelden dat zij geen contact opnam met die diensten. Het feit dat zij niet op de hoogte was van het politiebezoek, wat een loutere bewering is overigens, doet hieraan geen afbreuk. Geheel ten overvloede stelt de Raad vast dat het niet op de hoogte zijn of te zijn gebracht van een politiebezoek waarbij de politie op zoek is naar de persoon van de verzoekende partij, in een pand waar de verzoekende partij stelt te verblijven, lijkt te bevestigen dat de verzoekende partij niet op het door haar opgegeven adres verblijft. Dit te meer daar tussen het politiebezoek en het nemen van de bestreden beslissing bijna zes maanden is verlopen.

3.1.10. Met haar betoog maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat het begrip “onderduiken” in artikel 29.2 van de Dublin III-verordening werd miskend in de bestreden beslissing of dat deze bepaling incorrect werd toegepast. Evenmin toont zij aan dat de verwerende partij op basis van de door haar gedane feitelijke vaststellingen, die in hun geheel moeten worden bekeken, op onwettige of kennelijk onredelijke wijze heeft besloten dat de verzoekende partij buiten het bereik van de diensten van de verwerende partij poogt te blijven en als ondergedoken dient te worden beschouwd.

Zoals het Hof van Justitie aangaf in §§ 65 en 70 van het arrest Jawo, dient de verzoekende partij wel de mogelijkheid te behouden om aan te tonen dat zij niet de bedoeling had om zich aan de autoriteiten te onttrekken. In voorliggende zaak toont de verzoekende partij dit echter, gelet op wat voorafgaat, niet aan.

Een schending van artikel 29.2 van de Dublin III-Verordening wordt niet aangetoond. Evenmin blijkt een schending van de materiële motiveringsplicht.

3.1.11. In een derde onderdeel gaat de verzoekende partij in op de schending van de rechten van verdediging en het recht om gehoord te worden, afgeleid uit artikel 41 van het Handvest en van het algemeen beginsel van Belgisch administratief recht “*audi alteram partem*”. Zij stelt dat de verwerende partij haar in de mogelijkheid moet stellen om haar standpunt kenbaar te maken en concrete elementen te laten gelden betreffende de voor haar nadelige beslissing, dat zij niet werd gehoord vooraleer de verlengingsbeslissing ten aanzien van haar genomen werd, dat zij zelfs niet op de hoogte werd gesteld van het politiebezoek dat plaatsvond, dat de verwerende partij haar op geen enkel moment heeft gehoord over de redenen van haar afwezigheid, noch heeft zij haar ingelicht dat er een voor haar nadelige beslissing genomen zou worden, dat indien de verwerende partij haar hierover (tijdig) had gehoord, zij had kunnen uitleggen waar zij was op het moment van het politiebezoek, dat dit had kunnen leiden tot het besluit dat zij niet onderdook, of alleszins niet de intentie had om onder te duiken, waardoor de beslissing uiteraard zeer verschillend was geweest en hoogstwaarschijnlijk ook niet genomen zou worden.

3.1.12. In zoverre de verzoekende partij zich in dit verband beroept op een schending van artikel 41, tweede lid van het Handvest, moet allereerst worden opgemerkt dat uit de bewoordingen van dit artikel van het Handvest duidelijk volgt dat het niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 17 juli 2014, C-141/12, Y.S., pt. 67). Er blijkt dus niet dat de verzoekende partij zich dienstig op dit artikel kan steunen.

Het recht om te worden gehoord voordat een nadelige individuele maatregel wordt genomen, maakt echter wel integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, dat een algemeen beginsel van Unierecht is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 81; HvJ 5 november 2014, C166/13, Mukarubega, pt. 45).

Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., § 87; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, § 46, HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 36).

De bestreden beslissing kadert binnen het Unierecht, nu ze is genomen in toepassing van artikel 29.2 van de Dublin III-Verordening en het betreft een beslissing die de belangen van de verzoekende partij op nadelige wijze kan beïnvloeden.

Luidens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie kan een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het hoorrecht, naar Unierecht evenwel pas leiden tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr.

blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80).

Verder stelt de Raad van State in zijn arresten dat het principe “*audi alteram partem*” dezelfde inhoud heeft als het hoorrecht als Europees beginsel van behoorlijk bestuur (RvS 28 oktober 2016, nr. 236.329; RvS 30 november 2016, nr. 178 727). Dezelfde regels inzake het horen gelden dus.

3.1.13. Daargelaten de vraag of de verzoekende partij wel kon worden gehoord, gelet op haar onderduiken, wijst de Raad erop dat volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie inzake het hoorrecht, een eventuele schending hiervan pas tot de nietigverklaring van de beslissing kan leiden indien de verzoekende partij elementen had kunnen voorleggen die mogelijk aanleiding hadden kunnen geven tot een ander besluit.

Door enkel te betogen dat dat zij niet werd gehoord vooraleer de verlengingsbeslissing ten aanzien van haar genomen werd, dat zij zelfs niet op de hoogte werd gesteld van het politiebezoek dat plaatsvond, dat de verwerende partij haar op geen enkel moment heeft gehoord over de redenen van haar afwezigheid, noch heeft zij haar ingelicht dat er een voor haar nadelige beslissing genomen zou worden, dat indien de verwerende partij haar hierover (tijdig) had gehoord, zij had kunnen uitleggen waar zij was op het moment van het politiebezoek, dat dit had kunnen leiden tot het besluit dat zij niet onderdook, of alleszins niet de intentie had om onder te duiken, waardoor de beslissing uiteraard zeer verschillend was geweest en hoogstwaarschijnlijk ook niet genomen zou worden, toont zij niet aan dat zij concrete elementen had kunnen voorleggen. Zij betoogt dat zij had kunnen uitleggen waar zij was op het moment van het politiebezoek, doch laat na deze uitleg te verschaffen in haar verzoekschrift, zodat zij geenszins aantoonde welke elementen zij had kunnen aanbrengen die aanleiding hadden kunnen geven tot een ander besluit.

3.1.14. Bovenstaande vaststellingen kunnen volstaan om te besluiten dat voormeld betoog van de verzoekende partij betreffende de schending van het recht gehoord te worden geen aanleiding kan geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

3.1.15. Het eerste middel is ongegrond.

3.2. In een tweede middel beroept de verzoekende partij zich op een schending van artikel 33 van de Grondwet, waarbij zij ook wijst op het ontbreken van een wettelijke grondslag, en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991. Zij meent ook dat er sprake is van de onbevoegdheid van de auteur van de bestuurshandeling.

3.2.1. De verzoekende partij zet haar tweede middel uiteen als volgt:

“Afgeleid uit:

De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 29 van de Dublin III-Verordening. Er dient echter vastgesteld te worden dat geen enkele bepaling van het Belgische recht aangehaald wordt die verwerende partij zou toelaten om de bestreden beslissing te nemen.

De titel van de beslissing is “Betekening verlenging van de overdrachtstermijn van de Dublintransfer” en beperkt zich ertoe te verwijzen naar artikel 29 van de Dublin III-Verordening.

Een bestuurshandeling dient echter een wettelijke grondslag te hebben.

In arrest nr. 265.128 van 9 december 2021 stelde Uw Raad als volgt:

« indépendamment de la qualification juridique de la décision (...) le Conseil ne peut que constater que la décision attaquée n'est fondée sur aucune base légale. Or, le Conseil rappelle que, pour satisfaire aux exigences des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs, tout acte administratif au sens de l'article 1er doit faire l'objet d'une motivation formelle, laquelle consiste en l'indication, dans l'acte, des considérations de droit et de fait servant de fondement de la décision (C.E., arrêt n°223.089 du 2 avril 2013) ».

Vrije vertaling : “ongeacht de juridische kwalificatie van de bestreden beslissing, kan de Raad enkel vaststellen dat de bestreden beslissing iedere juridische grondslag mist. De Raad wijst er echter op dat,

teneinde te voldoen aan de voorwaarden van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, iedere bestuurshandeling in de zin van artikel 1 het voorwerp dient uit te maken van een formele motivering. Deze bestaat erin de juridische en feitelijke overwegingen in de beslissing aan te duiden die aan de beslissing ten grondslag liggen (Raad van State, arrest nr. 223.089 van 2 april 2013)."

Verwerende partij verwijst naar artikel 29 van de Dublin III-Verordening. Hoewel verordeningen directe werking hebben en niet omgezet moeten worden in het Belgische recht, zijn zij bestemd om toegepast te worden tussen Lidstaten. Verwerende partij kan zich niet beperken tot een loutere verwijzing naar deze bepaling zonder haar motiveringsverplichting te schenden.

Verder stelt artikel 33 van de Grondwet als volgt:

"Alle machten gaan uit van de Natie.

Zij worden uitgeoefend op de wijze bij de Grondwet bepaald."

Bij gebrek aan een nationale wetsbepaling die de bevoegdheid van de auteur van de bestuurshandeling bepaalt, kan er enkel vastgesteld worden dat de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie niet bevoegd was om dergelijke beslissing te nemen en de bestreden beslissing dan ook onwettelijk is.

De bestreden beslissing dient vernietigd te worden."

3.2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan, of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (RvS 11 december 2015, nr. 233.222; RvS 18 januari 2010, nr. 199.583).

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de beslissing genomen is en duidelijk de juridische en feitelijke overwegingen waarop de verwerende partij steunt vermelden.

De verzoekende partij betoogt dat de bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 29.2 van de Dublin III-Verordening, dat echter dient vastgesteld te worden dat geen enkele bepaling van het Belgisch recht aangehaald wordt die de verwerende partij zou toelaten de bestreden beslissing te nemen, dat de titel van de beslissing "Betekening verlenging van de overdrachtstermijn van de Dublintransfer" is en zich ertoe beperkt te verwijzen naar artikel 29 van de Dublin III-Verordening, dat een bestuurshandeling echter een wettelijke grondslag dient te hebben. De verzoekende partij verwijst naar arrest nr. 223 089 van 2 april 2013 van de Raad van State. Zij vervolgt dat hoewel verordeningen directe werking hebben en niet omgezet moeten worden in het Belgische recht, zij bestemd zijn om toegepast te worden tussen de lidstaten, dat de verwerende partij zich niet kan beperken tot een verwijzing naar deze bepaling zonder de motiveringsplicht te schenden.

De bestreden beslissing is een beslissing genomen in toepassing van de Dublin III-Verordening en is niet voorzien door de Vreemdelingenwet.

De verzoekende partij stelt in het middel zelf dat de Dublin III-Verordening rechtstreekse werking heeft, wat correct is. Bijgevolg volstaat het dat de bestreden beslissing melding maakt van de bepaling van deze Verordening die zij toepast.

In dit geval motiveert de bestreden beslissing *“artikel 29.1 van de Dublin III Verordening voorziet dat de betrokkene uiterlijk binnen de zes maanden vanaf de aanvaarding van het verzoek door de andere lidstaat dient overgedragen te worden. Overwegende dat artikel 29.2 van de Dublin III Verordening stelt dat de termijn van overdracht kan verlengd worden tot maximaal één jaar indien de overdracht wegens gevangenzetting van de betrokkene niet kon worden uitgevoerd of tot maximaal 18 maanden indien de betrokkene onderduikt.”*, zodat de juridische grondslag is vermeld. Ook gaat de bestreden beslissing in op de feiten die aan de grondslag van de bestreden beslissing liggen.

Dit artikel 29.2 bepaalt:

“Indien de overdracht niet plaatsvindt binnen de gestelde termijn van zes maanden, komt de verplichting voor de verantwoordelijke lidstaat om de betrokkene over te nemen of terug te nemen, te vervallen, en gaat de verantwoordelijkheid over op de verzoekende lidstaat. Indien de overdracht wegens gevangenzetting van de betrokkene niet kon worden uitgevoerd, kan deze termijn tot maximaal één jaar worden verlengd of tot maximaal 18 maanden indien de betrokkene onderduikt.”

Deze bepaling voorziet uitdrukkelijk dat bij onderduiken de overdracht moet plaatsvinden binnen de 18 maanden.

Artikel 29.1 bepaalt:

“1. De verzoeker of andere persoon als bedoeld in artikel 18, lid 1, onder c) of d), wordt overeenkomstig het nationale recht van de verzoekende lidstaat, na overleg tussen de betrokken lidstaten, overgedragen van de verzoekende lidstaat aan de verantwoordelijke lidstaat zodra dat praktisch mogelijk is, en uiterlijk binnen een termijn van zes maanden vanaf de aanvaarding van het verzoek van een andere lidstaat om de betrokkene over of terug te nemen of vanaf de definitieve beslissing op het beroep of het bezwaar wanneer dit overeenkomstig artikel 27, lid 3, opschortende werking heeft.

Als overdrachten aan de verantwoordelijke lidstaat plaatsvinden in de vorm van een gecontroleerd vertrek of onder geleide, dragen de lidstaten er zorg voor dat dit op humane wijze gebeurt, met volledige eerbiediging van de grondrechten en de menselijke waardigheid.

De verzoekende lidstaat verstrekt de verzoeker zo nodig een doorlaatbewijs. De Commissie stelt uitvoeringshandelingen betreffende het model van dit doorlaatbewijs vast. Deze uitvoeringshandelingen worden vastgesteld volgens de in artikel 44, lid 2, bedoelde onderzoeksprocedure.

De verantwoordelijke lidstaat laat de verzoekende lidstaat weten dat de betrokkene is aangekomen of dat hij zich niet binnen de gestelde termijn heeft gemeld.”

Met haar betoog toont de verzoekende partij niet aan, gelet op de rechtstreekse werking van deze bepalingen, dat de verwerende partij de bestreden beslissing niet had kunnen nemen bij gebreke aan Belgische bepalingen.

Waar de verzoekende partij meent dat artikel 29 van de Dublin III-Verordening enkel bestemd is om toegepast te worden tussen de lidstaten, wijst de Raad erop dat het Hof van Justitie stelt dat de termijnen zoals bepaald in artikel 29, leden 1 en 2 van de Dublin III-Verordening, ook al zijn zij bedoeld om een regeling voor de procedures voor overname en terugname te treffen, *“tegelijktijd ook, op dezelfde voet als de criteria in hoofdstuk III van die verordening, bij[dragen] tot de bepaling van de verantwoordelijke lidstaat.”* (HvJ 29 januari 2009, Petrosian, C 19/08, punt 48; HvJ 7 juni 2016, Ghezelbash, C-63/15, punten 56-57). De verzoekende partij kan dan ook niet worden gevolgd waar zij meent dat artikel 29 van de Dublin III-Verordening enkel bestemd is om toegepast te worden tussen de lidstaten.

3.2.3. In de mate de verzoekende partij zou aanvoeren dat de staatssecretaris, die de bestreden beslissing heeft genomen, onbevoegd zou zijn, wordt gewezen op het volgende:

De bevoegdheid van om het even welk administratief orgaan moet rechtstreeks of onrechtstreeks haar oorsprong vinden hetzij in de Grondwet, hetzij in de wet (A. WIRTGEN, *“Raad van State, I. afdeling administratie, 3. middelen en het ambtshalve aanvoeren van middelen in het bijzonder”*, Brugge, die Keure, 2004, nr. 71).

Het nagaan of een administratieve rechtshandeling gesteld werd door een daartoe bevoegd orgaan is een kwestie die de openbare orde raakt, die zo nodig ambtshalve door de Raad dient te worden opgeworpen en bekeken (RvS 24 maart 1998, nr. 72.660; RvS 5 augustus 1997, nr. 67.639).

Naar luid van artikel 1, 2° van de Vreemdelingenwet wordt onder 'Minister' verstaan: de Minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Met het koninklijk besluit van 28 juni 2022, met ingang van deze datum, werd mevrouw N. de Moor benoemd als staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

Artikel 18 van het koninklijk besluit van 5 februari 2015 tot vaststelling van bepaalde ministeriële bevoegdheden luidt als volgt:

"De Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, toegevoegd aan de Minister van Veiligheid en Binnenlandse Zaken, oefent de voogdij uit over:

1° de Dienst Vreemdelingenzaken;

2° het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen;

3° de Raad voor vreemdelingenbetwistingen;

4° het Federaal Agentschap voor de opvang van asielzoekers;

5° het Federaal Centrum voor de analyse van de migratiestromen, de bescherming van de grondrechten van de vreemdelingen en de strijd tegen de mensenhandel."

Artikel 104 van de Grondwet luidt als volgt:

"De koning benoemt en ontslaat de federale staatssecretarissen.

Zij zijn lid van de federale regering. Zij maken geen deel uit van de Ministerraad. Zij worden toegevoegd aan een minister.

De koning bepaalt hun bevoegdheid en de perken waarbinnen zij het recht van medeondertekening kunnen krijgen.

De grondwettelijke bepalingen betreffende de ministers zijn op de federale staatssecretarissen mede van toepassing, met uitzondering van de artikelen 90, tweede lid, 93 en 99."

Het koninklijk besluit van 24 maart 1972 betreffende de Staatssecretarissen bepaalt onder meer het volgende:

"Artikel 1. Onder voorbehoud van het bepaalde in de artikelen 2, 3 en 4, heeft de staatssecretaris, in de aangelegenheden die hem zijn toegewezen, alle bevoegdheden van een Minister.

Art. 2. Benevens de medeondertekening van de Staatssecretaris is die van de Minister waaraan hij is toegevoegd vereist voor:

1° Koninklijke besluiten waarbij een ontwerp van wet bij de Wetgevende Kamers of een ontwerp van decreet bij de Cultuurraad wordt ingediend;

2° de bekrachtiging en afkondiging van wetten en van decreten;

3° reglementaire Koninklijke besluiten;

4° Koninklijke besluiten houdende oprichting van een betrekking van de rangen 15 tot 17 (...) of houdende benoeming in een zodanige betrekking.

Art. 3. Verordenende bevoegdheid wordt door de Staatssecretaris niet uitgeoefend dan met instemming van de Minister aan wie hij is toegevoegd.

Art. 4. De bevoegdheid van de Staatssecretaris sluit die van de Minister aan wie hij is toegevoegd niet uit. Deze kan steeds een zaak aan zich trekken of de beslissing afhankelijk maken van zijn instemming."

Uit de samenlezing van artikel 104, derde lid van de Grondwet en de bepalingen van het koninklijk besluit van 24 maart 1972 volgt dat een staatssecretaris dezelfde bevoegdheden heeft als een minister (cf. J. VANDE LANOTTE en G. GOEDERTIER, *"Inleiding tot het publiekrecht, Deel 2, Overzicht Publiekrecht"*, Brugge, Die Keure, 2007, p. 815; M. JOASSART, *"Les secrétaires d'état fédéraux et régionaux"*, Rev.b.dr.const. 2001/2, 177-196), onder voorbehoud van bepaalde welomschreven uitzonderingen. Deze uitzonderingen zijn niet van toepassing in het kader van het nemen van individuele beslissingen op basis van de bepalingen van de Vreemdelingenwet.

Bij het bovenvermeld koninklijk besluit van 5 februari 2015 werden de bevoegdheden omschreven van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (en toen Administratieve Vereenvoudiging). Zij heeft de voogdij over onder meer de Dienst Vreemdelingenzaken. Het kan niet worden betwist dat deze dienst is belast met de materie betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Derhalve is de staatssecretaris voor Asiel en Migratie ook bevoegd voor wat betreft de voormelde materie. Er dient immers als principe te worden gehanteerd dat een staatssecretaris net als

een minister bevoegd is voor de materies die ressorteren onder de diensten waarover hij of zij het gezag heeft.

Er wordt tevens gewezen op artikel 2 van de wet van 8 juli 1992 betreffende de uitoefening van de bij wet toegekende bevoegdheden aan Ministeriële comités en aan Ministers dat luidt als volgt:

“De Ministers aan wie bevoegdheden zijn toegekend door een wet of door een koninklijk besluit waarvan de wijziging bij wet moet geschieden, zijn, niettegenstaande de bewoordingen van deze wetten en besluiten, de Ministers die overeenkomstig het koninklijk besluit houdende benoeming van de Regeringsleden, eventueel gepreciseerd bij of aangevuld met andere koninklijke besluiten, bevoegd zijn voor de desbetreffende aangelegenheden.”

Bijgevolg kan worden aangenomen dat de staatssecretaris voor Asiel en Migratie bevoegd is voor de materie betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vermeld in artikel 1, 2° van de Vreemdelingenwet en in artikel 1, 1° van het Vreemdelingenbesluit en in dit verband op een evenwaardige wijze als een minister individuele beslissingen kan treffen. Zij kan daarbij op een evenwaardige wijze als een minister deze bevoegdheid delegeren aan de gemachtigde ambtenaar voor zover de wet het toelaat.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat deze is gesteund op artikel 29 van de Dublin III-Verordening. De praktische inhoudelijke uitwerking van de overdracht is niet gesteund op een bepaling van de Vreemdelingenwet *sensu stricto*. De uitwerking ervan kadert wel in de bredere toepassing van de wetten betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen in materiële zin (zie: Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer, 2003-2007, 2479/001, p. 93; G. DEBERSAQUES en A. WIJNANTS, *“Kroniek van de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen inzake de annulatiebevoegdheid en de rechtspleging (gerechtelijke jaren 2007-2008 en 2008-2009)”*, RW 2009-10, afl. 29, 1202-1218; G. DEBERSAQUES, *“De (volle) rechtsmacht van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen”*, T.B.P., 2012, afl. 5, 275-296, nr. 23) zodat zij valt onder de residuaire bevoegdheid van de minister, c.q. de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, zoals deze volgt uit artikel 104 van de Grondwet *iuncto* artikel 1, 2° van de Vreemdelingenwet.

De verzoekende partij toont niet aan dat de staatssecretaris onbevoegd is voor het nemen van de bestreden beslissing.

De staatssecretaris voor Asiel en Migratie bekleedt een evenwaardige positie als een minister in deze materie en is bevoegd voor de materie betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vermeld in artikel 1, 2° van de Vreemdelingenwet en in artikel 1, 1° van het Vreemdelingenbesluit, waarbij zij in dit kader individuele beslissingen kan nemen.

Het kan derhalve niet ernstig betwist worden dat de ondertekenaar van de bestreden beslissing, *in casu* de staatssecretaris, bevoegd is om een beslissing tot overdracht te nemen.

De verzoekende partij maakt met haar betoog een schending van de door haar aangevoerde bepalingen niet aannemelijk. Zij toont evenmin aan dat er sprake is van het ontbreken van een wettelijk grondslag of van de onbevoegdheid van de auteur van de bestuurshandeling.

3.2.4. Het tweede middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig oktober tweeduizend drieëntwintig door:

N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER